

MIT PERSONLIGE VENDEPUNKT

Sanne Munk Jensen, Martha Tode Flyvholm, Kristina Aamand og Camilla Wandahl har skrevet kortromanerne i Gads *Årgang 2025*-serie. Seriens fællesnævner er temaet **VENDEPUNKT.**

Men hvilke erfaringer har de fire forfattere selv gjort sig. Har de oplevet et personligt vendepunkt i deres unge år?

MIT PERSONLIGE VENDEPUNKT

Af Sanne Munk Jensen

Et afgørende vendepunkt i mine egne teenageår var uden sammenligning i 1992 – og nej, det var ikke fordi, vi blev europamestre i fodbold, men fordi, det var det år, Madonna udgav sit *Erotica*-album. I den forbindelse udkom der nemlig også en bog i det, der vist hedder et coffetable-format, selv om det nok var de færreste, der i hvert fald dengang ville have den bog liggende fremme på sofabordet. Jeg var 13 år og kunne i forvejen godt lide Madonna, men mest fordi min bedste veninde Karen var kæmpefan.

Karen lærte mig alle sangene fra *True Blue* udenad, hun lærte mig at danse Vogue, og selvfølgelig var det også Karen, der fik både *Erotica* og bogen til sin konfirmation. Jeg kan huske, hvordan vi sad hjemme ved hendes forældres spisebord, og hun helt højtligt trak bogen ud af dens sølvfolie. Hele forsiden var én stor metalplade med bogens titel *SEX* mejslet ind med noget, der så ud til at være en aggressiv skrivemaskine. Det var en fotobog, den var i sort/hvid, og billederne var sådan nogle iscenesatte sex-fantasier, som Madonna på første side forklarede, var hendes egne. Det var vildt æstetiske billeder, ikke porno, de var ligesom meget mere end det, og fælles for dem var, at de alle havde Madonna i hovedrollen; det var hendes bog, hendes fantasier og hende, der på alle måder ejede sig selv og det univers. Og jeg havde aldrig i mit liv set noget lignende. Jeg vidste ikke, at man som kvinde kunne se sådan ud. At det var tilladt at se sådan ud, at det var tilladt at tænke sådan, opføre sig sådan, at være så tydelig omkring sig selv og sin krop, sin seksualitet, sin kvindelighed og sit begær. Jeg var fuldkommen mindblown, og da vi lukkede den bog, var jeg mindst lige så stor Madonna-fan som Karen. Jeg havde helt klart følt, at Madonna ønskede at give en erfaring videre, når hun fx sang, at jeg ikke skulle *go for second best, baby* men med *SEX* oplevede jeg, at hun viste mig noget. Jeg har svært ved at sætte de præcise ord på, hvad det var, men en frihed, tror jeg, frem for alt, og en mulighed for at tage ejerskab over sig selv.

Det er i hvert fald den bog, jeg har tænkt tilbage på, og som jeg har følt har hvasket *gu' er du så*, hver gang jeg har tvivlet på, om jeg var god nok til at være pige og sidenhen kvinde i den her verden.

Karen og jeg har været til flere Madonna-koncerter, men i november sidste år var vi til det, der jo nok bliver en af Madonnas sidste. Vi stod to meter fra hende på gulvet i Royal Arena og sang med på alt og tudede og krammede, og det var en fest og det vildeste full-circle-moment, jeg til dato har oplevet.

MIT PERSONLIGE VENDEPUNKT

Af Camilla Wandahl

Det ultimativt største vendepunkt for mig, da jeg var teenager, var en fest 19. august 2002. Jeg var taget derhen med en veninde, og til festen mødte jeg en dreng, som jeg faldt i snak med. På et tidspunkt spurgte min veninde, om han mon kunne bære mig på den stol, jeg sad på, for de to havde nemlig gået i klasse sammen, og hun vidste, at han var ret stærk. Så han løftede mig og stolen – og så kyssede vi.

Efterfølgende blev vi kærestere, selvom jeg slet ikke ville have en kæreste, lige inden, jeg skulle starte på efterskole. Og det endte faktisk også med, at jeg stoppede på efterskolen, fordi det blev for svært at have en kæreste derhjemme samtidig. Mange syntes, det var dumt at stoppe på efterskolen på grund af en dreng. Men jeg fortrød det aldrig!

I dag, 22 år senere, er vi nemlig gift og har tre dejlige drenge, en gammel hund og to gekkoer. Så når jeg i min kortroman *I nat hænger himlen lavt* skriver om et romantisk møde mellem to unge, så er det faktisk med en oprigtig tro på, at det kan blive dem.

MIT PERSONLIGE VENDEPUNKT

Af Martha Flyvholm Tode

På et tidspunkt boede jeg i Aarhus. Jeg var et år inde i medicinstudiet. Jeg havde dumpet flere eksamener, end jeg havde bestået. Jeg havde også: mistet min studiegruppe, væggelus, en kæmpe stor anatomieksamen, som jeg helst skulle bestå, fordi det var tredje forsøg. Om natten drømte jeg i røntgenbilleder. Om dagen lærte jeg navne på knogler, nervebaner, muskler og organer udenad. Om aftenen sad jeg på mit værelse og græd. Jeg havde seks år igen på det her studie. Jeg havde altid tænkt, at jeg gerne ville være læge. Nu var jeg pludselig i tvivl.

Jeg gav min anatomieksamen en chance til, men allerede i det øjeblik jeg afleverede, havde jeg taget en beslutning. Det her var ikke noget for mig. Jeg droppede ud et par dage senere. Anede ikke, hvad jeg ville i stedet. Jo, skrive bøger, men det kan man jo ikke leve af.

Jeg talte med alle de studievejledere, jeg kunne finde. Jeg talte med venner, familie, venners venner og folk jeg mødte i byen. Spurgte ind til, hvad de havde læst. Spurgte: Hvis du kunne vælge, hvad ville du så læse i dag? Jeg overvejede at blive præst, socialrådgiver, sygeplejerske eller skolelærer. Besluttede mig i sidste ende for at holde jobmulighederne "åbne" og søgte ind på et studie, der hed Mellemøstens sprog og Samfundsstudier, som gav mig mulighed for at tage til Kairo på udveksling.

Her mødte jeg min kæreste, som er italiener, og nu — ti år senere — semi-bor jeg i Italien, og sådan kan livet tage en drejning. En beslutning kan føre nye steder hen. For mig endte det godt, men det gør det bare ikke for alle ...

MIT PERSONLIGE VENDEPUNKT

Af Kristina Aamand

Det, jeg husker bedst fra min gymnasietid, er det store runde ur med de sorte visere som hang over døren til klasseværelset. Minutviseren bevægede sig, rundt og rundt, i en cirkel, som jeg kun slap for at se på, når klokken ringede ud, hvorefter det hele startede forfra igen. Tik. Tak. Tik. Tak.

Jeg har aldrig kedet mig mere i hele mit liv, end jeg gjorde i de tre år, jeg henslæbte på Sankt Annæ Gymnasium. Beslutningen om, at jeg skulle gå i gymnasiet, blev aldrig stillet som et spørgsmål, men havde mere karakter af selvfølgelighed. Efter niende klasse blev jeg erklæret egnet til gymnasiet. Men fordi jeg kunne, betød det ikke, at det var det rigtige for mig. Min motivation var på nulpunktet. En gennemsnitlig skoledag består af 480 minutter. Tre år målt i minutter er meget.

”Det handler om din fremtid,” sagde lærerne, men de virkede ærlig talt ikke selv særlig begejstrede for at være der. Fremtiden var ikke noget, jeg gik så meget op i. Jeg flyttede hjemmefra midt i 2. g og var mere optaget af at få råd til mad, smøger og toiletpapir end i at terpe danske digtere og brøker (brækregning!)

Jeg pjækkede, og mit fravær steg. Jeg blev kaldt ind til rektor, som sagde, at jeg skulle tage mig sammen. Mine karakterer mindede til forveksling om temperaturen for en gennemsnitlig november måned (før klimaforandringerne). Uddannelsesvejlederen sagde under en samtale på hans lille klaustrofobiske kontor, at jeg efter hans bedste overbevisning ville ende som professionel bistandsklient. Jeg følte mig dum.

Da jeg fik min hue på hovedet og langt om længe havde sunget *Den danske sang er en ung blond pige* for sidste gang i den store koncertsal (THANK GOD), gik jeg ud i verden med papir på, at jeg ikke er alt for klog.

Det var et vendepunkt da jeg gik ind i frivilligt arbejde. Jeg blev telefonrådgiver i Røde Kors, hvor jeg talte med unge, som havde det svært, og jeg blev besøgsven for ældre ensomme. Det var meningsfuldt, og jeg så ikke længere på uret.

Jeg blev optaget på Sygeplejeskolen og lærte om kroppen, livet og døden. Til min store overraskelse fik jeg topkarakterer hele vejen igennem. Det var endnu et vendepunkt, da det gik op for mig, at jeg ikke er så dum, som jeg troede.

I dag er jeg forfatter på fuld tid og skriver bøger til unge. Når jeg arbejder, forsvinder tiden. Timer kan føles som et minut. Det, jeg har taget med mig, er: *Fordi nogen erklærer dig egnet til noget, betyder det ikke at du nødvendigvis skal forfølge det. Kun du ved, hvad der er rigtigt for dig.*